

Debrecenbe kéne menni.....

..... igaz, nem pulykakakasért!

Gyülekezetünkben tavasszal konfirmációi fogadalmat tett ifjaink ajándék-kirándulására indultunk néhány nappal az iskolai tanév megkezdése előtt. (gyerek, és 4 felnőtt) Célunk: a kálvinista Róma megismerése, és néhány kellemes óra a Vidámparkban. Mi felnőttek az induláskor nem is sejtettük, hogy számunkra ez a nap a KIHÍVÁS NAPJA lesz.

Csodálatos napsütésben együtt reggeliztünk egy parkolóban, hogy aztán minden időnk a cívisvárosé legyen. Mivel e cikk írója maga is a Debreceni Kollégium diákja volt, így lehetőség nyílt olyan helyekre is bemenni, ami a turisták szeme előtt rejtve van. Gyermekeink egy szó nélkül néztek végig 4 múzeumot, érdeklődéssel és sok kérdéssel. Talán csak a legkisebb, Zolika kérdezte meg időnként, mikor megyünk már a Vidámparkba. A Kollégiumban megismerhettük költőinket, íróinkat, a magyar irodalom nagyjait, akik itt tanultak. Láttuk Nyilas Misi padját, pakkját, régi kelyheket, hímzéseket, na és persze a híres Oratóriumot. Igazán meglepő módon emlékeztek a gyerekek a történelmi dátumokra, az Ideiglenes Nemzetgyűlésre, meghatódva álltak az emelvényre, ahol 160 évvel ezelőtt Kossuth szónokolt. És persze simogattuk meg az alvó oroszánt, aki már akkor is végighallgatta és persze aludta a Nemzetgyűlést. A Nagykönyvtár sok ezer könyve láttán felmerült a kérdés: Hogy lehet ennyit tanulni, ennyi könyvet elolvasni.

A Kálvin téren nagyon büszkén fényképezkedtünk falunk szülöttjének, Izsó Miklósnak Csokonai szobra előtt, és már gondolatban készültünk az Izsó Emlékhétre. A gályarab prédikátorokat felszabadító Ruyter admirális szobránál Hadobás Sanyi bácsitól hallottakra gondoltunk, hogy éppen a mi vidékünkéről vitték el az országból a legtöbb református prédikátort az 1500-as évek második felében.

A Nagytemplom igen lenyűgözte a csapatot. Története, miszerint többször is leégett, a gyönyörű hangverseny orgona, Kossuth széke csendre és elmélyedésre készített. Aztán irány a Torony! A gyerekek nagy lendülettel fogtak neki a 210 lépcső megmászásának, na, mi meg, az öregek csak vacilláltunk, mennyünk, vagy maradjunk. Ám Csöpike Néni, fájós lábával, botjával már indult is, és mi, Andrea, András és én, kénytelenek voltunk utána indulni. Mégis csak fiatalabbak vagyunk, hogy néz ki, ha mi nem megyünk. A Kihívás Napjának első állomása. Hát nem semmi volt!!! Mi Andreával annyira nevettünk kínunkba, hogy csak az egyre szűkülő és meredekebb lépcsőket nézve, észre se vettük, hogy a Rákóczi harang mellett megyünk el. Még jó, hogy nem szólalt meg..... De megértre a kilátást!!! Igaz, megfogadtuk, elég volt ebből az életben egyszer, de végig nevettük és izgultuk a lemenetelt is, csak egyszer érjünk le!

A hazainak éppen nem mondható ebéd után irány az Egyetem. Na, ott kerekedett csak el a gyerekek szeme. Mi meg bízattuk őket, reméljük egyszer

többen is lesznek, akik majd itt tanulnak. Én meg persze büszkén mutattam a Díszudvarban a helyet, ahol a diplomámat átvehettem.

Utolsó állomásunk az Állat- és Vidámpark volt. Azt gondolva, hogy mi, idősebbek, itt már csak szemlélője leszünk gyermekeink önfelédjt játékának, nem gondoltuk, hogy a Kihívás második része még csak most vár ránk. Zolika állandóan Bandi Bácsin csüngött, hogy szálljon fel vele a hullámvasútra, óriáskerékbe. Szegény András alig fért bele, és azt hittük, a hullámvasút sem bír felmenni a magasra. Aztán volt nagy kacagás, visítás. És akkor a repülő csészéalj működtetője mindent elkövetett, hogy bennünket rávegyen, menjünk egy körre mi is. Amikor ingyen is felajánlotta, hogy csak ülünk fel bátran, Csöpike Néni eldobta a botját, és már indult is, én meg bele nem gondolva az elkövetkezendőbe, követtem. Félelmünket, gyomrunk magasba emelkedését visítással, kacagással próbáltuk legyőzni, egymásba kapaszkodva bízattuk egymást: mindjárt vége lesz. Andrea meg lentől nevetett bennünket, a „véneket”. A gépkezelő hamar megkönyörült rajtunk, és mi szédelegve szálltunk ki, de a gyerekeknek még csak ekkor következett az igazi megmérettetés. Andrea meg a dodzsembe, becsukott szemmel vette a karambolokat, ütközéseket. Na, amikor már a pénzünk is elfogyott, a gyomrunk is megnyugodni vágyott a sok kacagástól, lassan búcsút intettünk a Vidámparknak. Már csak egy nagyon finom házi készítésű fagyira futotta a Nagyerdei Mandula Cukrászdában. Majd a szuper-nagyi finom almás pitéje koronázta meg a napot, és persze a gyerekek kacaja, ami egész úton, hazáig tartott.

Már sötét volt, amikor megérkeztünk elfáradva, de még órákig tartott az élménybeszámoló. Igaz, mi felnőttek csak sofőrnek indultunk, de talán mi voltunk a legnagyobb gyerekek. Az élmények elkísérnek, meggazdagítanak, velünk maradnak.

És hogy mégsem volt eredmény nélküli az együtt töltött nap, számomra a legszebb példája vasárnap volt, amikor a 12 kiránduló többsége minden hívás nélkül ott volt a Templomban, úrvacsorázott, hálát adott és így indult el az új iskolaévre. Köszönet Istennek ezért a gyönyörű napért!

Gál Katalin lelkipásztor